ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ - 200-річчя НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА 100-річчя АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ —БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 185. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 30-го ВЕРЕСНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, SEPTEMBER 30, 1976 No. 185. VOL. LXXXIII

ПРОФ. ОЛЕГ ПІДГАЙНИЙ ВПАВ ЖЕРТВОЮ ДИСКРИМІНАЦІЇ – ІНФОРМУЄ УААУП, ЗАПОВІДАЮЧИ ЙОГО ОБОРОНУ

Головна Управа Української Американської Асоціяції Університетських Професорів (УААУП), за підписом її голови проф. д-ра Миколи Степаненка та заступника голови проф. д-ра Ігоря Каменецького звернулася до проводів українських крайових, громадських, професійних та економічних організацій і братських Союзів, інформуючи їх про черговий випадок дискримінації професора-українця, цим разом проф. Олега Підгайного, заповідаючи та закликаючи до його оборони. В повідомлені Головної Управи УААУП сказано:

Хоча в середині З'єдинених Стейтів Америки вже друге десятиліття проходить процес викорінення дискримінації на підставі расового чи етнічного походження, процес, що уможливив доступ і професійну кар'єру тим групам суспільства, що були упослідженими з подібних причин, у випадку української спільноти в ЗСА зміна на краще, на жаль, залишається ще проблематичною. Це особливо є характерним в ділянці академічних професій, де здобуття чи втримання позицій стає в загальному значно важчим. Наше громадянство було своєчасно інформоване про подібні випадки дискримінації в минулому (наприклад, голосна справа проф. д-ра Филимона Ковтонюка, також менш голосна, але не менш прикра справа проф. д-ра Євгена Федоренка та ін.) До нас надходять відомості по те, що професори українського походження щоразу частіше відчувають посилення тиску й несправедливости або через свої переконання або через власне українське походження. Коротко кажучи, видається так, що в той час, як інші етнічні групи поступово здобувають більш повноправні позиції, українська меншинна група в академічній та інших ділянках упосліджується й дискримінується.

Одним із останніх разючих прикладів тієї тенденції є випадок із професором доктором Алабмського Стейтового Університету в Обурні — Олегом С. Підгайним, науковий вклад якого в істо-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Вiцепрезидентські кандидати дебатуватимуть 15-го жовтня

Роберт Дол

Волтер Мондейл

Вашінгтон. — Ліга Жінок-Виборців, спонзор публічних дебат між кандидатами Демократичної та Республіканської партій на пости президента і віцепрезидента ЗСА, інформує, що дебата між демократичним віцепрезидентським кандидатом Волтером Мондейлом і республіканським кандидатом Робертом Долом відбудеться в п'ятницю, 15-го жовтня, але ще не рішено в якому місті. Телевізійні сітки та радіо почнуть передавати цю дебату в 9:30 увечорі за Східнім літнім часом. Як відомо, між віцепрезидентськими кандидатами відбудеться тільки одна дебата, а між президентськими три. Перша дебата між президентом Джералдом Фордом і його демократичним суперником Джіммі Картером вже відбулася в четвер, 23-го вересня у Філядельфії, і під час неї були заторкнені питання внутрішньої політики ЗСА, зокрема економічні проблеми. Друга дебата заплянована на середу, 6-го жовтня, у Сан Франсіско і має охоплювати питання закордонної політики та крайової безпеки. Третя дебата між президентськими кандидатами відбудеться в п'ятницю, 22-го жовтня, але ще не відомо в якому місті. Ця дебата охоплюватиме різноманітні питання.

Сусіди вимагають негайної зміни влади в Родезії

Дар ес Салам, Танзанія. — У вівторок, 28-го вересня, танзанійський президент Джуліюс Нейрере заявив, що п'ять президентів африканських держав під час нарад з державним секретарем Генрі Кіссінджером, які відбувалися протягом останніх кількох тижнів, відмовилися входити в подробиці щодо британсько-американського пляну відносно перебрання влади в Родезії чорною більшістю і тому не знає, на якій підставі Іан Сміт, прем'єр білого уряду Родезії, та інші твердять, що африканські президенти наперед погодилися, щоб спершу був створений тимчасовий уряд, зложений з чорних і білих, а щойно за два роки влада перейшла в руки чорної більшости. Президент Нейрере сказав, що президенти держав, які сусідують з Родезію, погоджуються на створення тимчасового уряду „4-6 тижнів", але вимагають, щоб вже цей уряд був контрольований чорними, а не щойно за два роки. Нейрере твердив, що представники Британії та ЗСА знали вимоги африканських президентів ще заки предложили плян білому урядові Родезії і тому дивується, що тепер існують різні інтерпретації становища сусідів Родезії.

Того самого дня, однак, ще перед заявою президента Нейрере, державний секретар Генрі Кіссінджер, а опісля і президент Джералд Форд заявили групі чільних членів Конґресу, що надіються, що в Родезії таки пощастить створити тимчасовий уряд, в якому контроля була б поділена між білими і чорними, та що думають, що до двох років буде встановлений постійний уряд, влада в якому буде в руках чорної більшости. Навіть після заяви танзанійського президента Нейрере, речник Державного департаменту твердив, що ця заява не змінює оцінки ситуації урядом ЗСА.

Делеґація Української ССР на Сесії ОН

Київ. — „Радянська Україна" з 22-го вересня ц.р. інформує, що „для участі в роботі XXXI сесії Генеральної Асамблеї ООН прибула радянська делеґація на чолі з членом Політбюро ЦК КПСС, міністром закордонних справ СССР А. Громико". У склад делеґації Української ССР входять міністер закордонних справ УССР Г. Г. Шевель, який є головою делеґації, В.Н. Мартиненко, А.В. Меркулов, М.Т. Решетняк, І. С. Хоменко, В.Г. Батюк, Ю. М. Мацейко, Р.М. Лубківський, І.Ю. Онишенко і Г.И. Удовенко.

Дружина і мама Віктора І. Беленка закликають його до повороту

Москва. — Людмила Петровна Беленко, дружина ляйтенанта Віктора І. Беленка, який три тижні тому перелетів на військовому літаку „МІГ-25" до Японії і попросив політичного азилю в ЗСА, та його мама Людмила Степанівна Беленко, виступили у вівторок, 28-го вересня ц.р., на пресовій конференції в Москві перед совєтськими і закордонними кореспондентами і зі сльозами на очах просили Беленка, який тепер перебуває у невідомій місцевості в ЗСА, повернутись до СССР без страху про покарання. Людмила П. Беленко заявила, що її запевнили високі авторитетні чинники, що совєтська влада „простить усі провини" її чоловікові, помимо того, що він „зробив помилку". Речник міністерства закордонних справ СССР Лев В. Крилов відмітив, що запевнення про помилування ґарантоване компетентними совєтськими чинниками. Мама і дружина ляйтенанта Віктора Беленка заявили, що вони переслали на адресу президента ЗСА Джералда Форда телеграму з проханням повернути втікача його родині.

Пресова конференція була опісля широко коментована совєтською пресою, радіо і телебаченням з наголошенням совєтської версії втечі В. Беленка, що ляйтенант Беленко втратив, мовляв, в часі лету слух і був змушений зробити конечну посадку літака на японському летовищі Гоккаідо, де він був „схоплений" японською розвідкою з американською допомогою. Після прочитаної офіційної заяви, обидві жінки відповідали на питання, помітно денервувалися, втирали сльози з очей, а в одному моменті дружина Беленка крізь сльози заявила: „Я відкидаю таку можливість, що мій муж з розмислом зробив це". Вона при тому відмітила, що їхнє подружнє життя було гармонійне, немов би намагалася тим відкинути закиди друковані в „Ню Йорк Таймсі", який, покликаючись на матеріяли розвідки, заявив, що подружнє життя Беленка не було щасливим. Копія телеграми, яку обидві жінки підписали і вислали з Хабаровська до Вашінґтону, була вручена організаторами пресової конференції кожному кореспондентові.

Українці зголосились, але не приїхали на науковий конґрес

Ніса, Франція. — В днях від 13 до 18-го вересня тут відбувся Міжнародний конґрес пре- і про-історичних наук, до участи в якій було наперед зголошених п'ять науковців з України, але жаден з них на сам конґрес не приїхав — інформує д-р Ґльорія Єдина, професор-асистент Бостонського університету, яка брала участь у тому конґресі, хоча в ній взяли участь зголошені раніше разом з українцями науковці з Російської і Грузинської республік. Відсутність зголошених на Конґрес учасників з України дехто пояснював обставиною, що Конґрес почався внедовзі після втечі ляйтенанта Беленка до Японії.

Д. Шорр зрезиґнував з праці в „Сі-Бі-Ес Нюз"

Ню Йорк. — Телевізійний кореспондент Деніел Шорр, який в лютому цього року передав нюйоркській газеті „Віледж Войс" таємний звіт однієї комісії Палати Репрезентантів про скриту діяльність розвідчих аґенцій ЗСА і за це був суспендований його працедавцем, „Сі-Бі-Ес Нюс", у вівторок, 28 вересня, повідомив, що резиґнує з праці для тієї телевізійної сітки, бо вважає, що працедавці втратили до нього довір'я. Деніела Шорра, який працював для „Сі-Бі-Ес Нюз" протягом 23-ох років, хотіла притягнути до судової відповідальности одна Комісія Палати Репрезентантів за зневагу Конґресу, але 22-го вересня ця Комісія для справ етики рішила не вимагати жадного засуду Шорра.

Конґрес схвалив 5.1 більйона на закордонну допомогу

Вашінгтон. — У вівторок, 28-го вересня, Сенат 56-ма голосами проти 24-ох схвалив законопроєкт, який призначує 5.1 більйона долярів, половину з того для держав Близького Сходу, зокрема для Ізраїля. Палата Репрезентантів день раніше проголосувала цей законопроєкт 216-ма голосами проти 155-ох. Президент Джералд Форд вже раніше заявив, що підпише цей законопроєкт, хоча Білий Дім первісно вимагав 684 мільйони більше на ту ціль. З країн Близького Сходу, крім Ізраїля, мають одержати допомогу арабські держави: Єгипет, Сирія та Йорданія. Частина фондів також призначена для економічно недорозвинених країн Південної Америки, Африки та Азії, як рівнож для Корпусу Миру та на деякі програми допомоги втікачам.

Жінка пробила себе ножем в московському пашпортовому відділі

Москва. — Асошіейтед Пресс інформує, що 37-річна Людмила Аґапова пробила себе ножем в московському пашпортовому бюрі, протестуючи проти повної відмови на виїзд до Швеції, де вже від довшого часу перебуває її чоловік. Після випадку Аґапову перевезено до шпиталю і лікарі ствердили, що її життя не є загрожене. Чоловік Аґапової, Валентин, два роки тому зумисне „загубився" в Стокгольмі, а відділившись від совєтської групи, зголосився опісля на поліції і попросив права політичного азилю. Шість місяців пізніше Людмила Аґапова внесла прохання про виїзд до Швеції для себе, 13-річної доньки і 66-річної мами, але прохання про виїзд вже кілька разів відхилялось ніби то з мотивів, що Аґапова працювала у фабриці, де вироблялись засекречені частини до військових ракет. Справою родини Аґапових свого часу займався колишній прем'єр-міністер Швеції Оляф Пальме.

Вийшов з друку збірник афоризмів „Іскри розуму"

Під час відвідин у „Свободі". Сидять (справа): пастор Іван Пятковський, п-ні Катерина Пятковська, пастор Іван Барчук і ред. Василь Тершаковець; стоять (зліва): головний секретар УНСоюзу Володимир Сохан і ред. Володимир Левенець.

Джерзі Сити (В. Т-ець). — Відвідуючи в понеділок, 27 вересня, Головну Канцелярію УНСоюзу та в-во „Свобода", пастор Іван Барчук, колишній голова Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання, поінформував екзекутивних урядовців УНСоюзу та редакторів „Свободи" про появу першого тому збірника афоризмів „Іскри розуму" виданого Видавництвом „Дорога Правди". Короткі вислови — афоризми на різні теми зібрав, переклав з інших мов і впорядкував сам проп. Іван Барчук, пастор церкви в Клівленді, Огайо. Пастор Барчук, який відвідав Українську Будівлю в Джерзі Ситі в товаристві пастора Івана Пятковського з Бруклину, Н.И., касира Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання, та його дружини Катерини Пятковської, зазначив, що другий том його праці вже в друкарні, а також вже готовий матеріял до наступних двох томів.

Перший том збірника афоризмів „Іскри розуму" має 592 сторінки друку, а кож-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Українці продовжують свою участь в святкуваннях 200-річчя ЗСА

Мейплвуд, Н. Дж. — Українці цього містечка і цілого повіту Юнійон в північному Ню Джерзі візьмуть участь в цілоденній програмі відмічення 200-ліття Американської Незалежности, яка відбудеться в суботу, 2-го жовтня, починаючи від 10:30 вранці.

Святкування, моттом яких є „Салют стейтам Америки", розпочнуться парадою від школи Бічвуд вулицями міста. В параді візьме участь понад 20 груп, включно з оркестрами і ридванами, які відтворять вклад поодиноких етнічних груп в розвиток ЗСА.

Після паради на площі місцевої школи Дірфілд будуть відкриті мистецькі виставки, в тому й українська, яка включатиме зразки образотворчого і народного мистецтва. Поодинокі особи демонструватимуть різьблення, вишивання і малювання писанок. Крім цього, виставка включатиме фотомонтаж українських історичних пам'яток в Ню Джерзі, роботи Богдана Полянського.

В годині 1-ій по полудні на сцені авдиторії школи Дірфілд відбудеться мистецька програма, яку попередить короткою промовою головний предсідник Йосип Лисогір. В програмі виступить сопрано Марія Лисогір, капеля бандуристів з Нюарку, молода балерина Наталка Лазірко і танцювальний ансамбль СУМА з Картерету. П-і М. Лисогір акомпаньюватиме на фортепіяні Кетлін Кюклс.

Влаштуванням української програми і виставки в рамках цих святкувань займається комітет, що його очолюють п-ні Перунелля Костер і Лідія Гук.

Баски продовжують страйк

Більбао, Еспанія. — Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Генрі Джінджер інформує, що сотні тисяч басків вийшли в понеділок, 27-го вересня ц. р. на вулиці, щоб запротестувати проти дальших арештів баскських націоналістів і з вимогою свободи для басків. В кількох місцях демонстранти зударились з поліцією, яка намагалася арештувати неспокійних демонстрантів. Кореспонденти інформують, що мабуть немає ні одної групи серед басків, яка не піддержувала б змагання басків за свободу. В місцевості Баракальдо понад 3.000 демонстрантів стояли годинами мовчки на головній площі міста, а їхній речник заявив, що група продовжуватиме демонстрації аж до часу, поки всі політичні в'язні не будуть звільнені.

Гриби біля Чорного моря

Київ. — Пресове аґентство РАТАУ у вістці „По гриби... до моря" інформує, що хоча південні степи України ніколи й не бачили як виростають гриби, вони „стають виробником лісових делікатесів". Старанням працівників лісу тут на протязі 20 років появилися соснові бори, і коли в повоєнні роки можна тут було нарахувати лише близько сорок сосон, то ці дерева тепер виростають на обширі 8 тисяч гектарів. Зокрема, на Кунбурнському півострові, який обмивають води Чорного моря, там займає три з половиною тисячі гектарів сосновий ліс. Цим самим наступає приємне поєднання — курортники не тільки відпочивають, любуючись красою моря, але виходять на прогулянки по гриби. Обраховують, що в теперішній п'ятирічці насадження ссосновими лісами збільшиться на 7-8 тисяч гектарів, а через ще 10 років в цій області буде 50 тисяч гектарів соснового лісу.

Джеймс Шлесінджер в Пекіні

Пекін. — Колишній секретар оборони ЗСА Джеймс Р. Шлесінджер зустрінувся в понеділок, 27-го вересня ц. р., з міністром оборони Китайської Народної Республіки Єг Чієн-їнґом і обмінявся з ним думками про різні проблеми світу. В офіційному комунікаті сказано, що обидва політики обмінялись поглядами про справи, які мають пряме відношення до обидвох країн". Участь в розмові брали також інші високі китайські військові старшини і дипломати. Шлесінджер подорожує по Китаї вже від 6-го вересня на запрошення Китайського Народного Інституту для закордонної політики.

Щієї неділі в Гемтремку бенкет Відділів УНС

Гемтремк, Міч. — В найближчу неділю, 3-го жовтня, 94-ий Відділ Українського Народного Союзу відзначить бенкетом три річниці: 200-річчя Американської Незалежности, 100-річчя українського поселення і 60-ліття існування цього Відділу УНСоюзу. Бенкет відбудеться в залі Українського Демократичного Клюбу при 2376 Гер йлінґ в Гамтремку, а головним промовцем на бенкеті буде головний предсідник УНС Йосип Лисогір. Вступ на бенкет за добровільними датками.

Клівленд-Парма вшанують пам'ять Головного Отамана

Клівленд (О. К.). — Ще в березні цього року з рамени Українських З'єднаних Організацій (УЗО) Відділ УККА в Клівленді - Парма, покликано Ініціятивний комітет на чолі з проф. Я. Кльованим для відзначення 50-ліття трагічної смерти сл. п. Головного Отамана Симона Петлюри.

На ширших сходинах Громадського комітету, які відбулися 10-го вересня ц. р. з участю представників місцевих організацій та установ, після різних дискусій обрано Діловий комітет в такому складі: проф. Я. Кльований — голова, М. Гейниш — заступник голови, Д. Струсь і Фаріон — секретарі, О. Капустянський — пресово - інформаційний референт, М. Кавка — імпрезовий, І. Попович — фінансовий та інж. М. Василина — організаційний референти. Вільні члени Комітету: П. Райца, проф. Ю. Кордуба, Р. Коцюмбас, В. Шийка і С. Чабанюк.

Жалобна Академія з цього приводу запляноввана на неділю, 7-го листопада 1976 р. в залі „Норманді Гай скул" при Плезент Валей Ровд на Пармі. Програма Академії буде своєчасно проголошена.

Продовжується слідство проти здогадних нацистських коляборантів

Вашінгтон. — Іміґраційна і Натуралізаційна Служба повідомила, що незабаром розпочне депортаційну процедуру проти 7 осіб, яким закинено причетність до вбивств невинних людей під час нацистської окупації країн Східньої Европи, як рівнож обвинувачено їх в інших воєнних злочинах і в коляборації. Речник цієї Служби, Ленард Чепман, сказав, що проти тих 7-ох осіб вже зібрано свідчення від 30-ох теперішніх громадян Ізраїля та що ті та інші свідки прибудуть до ЗСА, щоб ще раз підтвердити свої закиди. Чепман відмовився назвати осуджених, але сказав, що деякі походять з Німеччини, а інші з Польщі, Литви та Латвії. Чотири з них набули американське громадянство, а три є постійними мешканцями ЗСА, але не громадянами. Чепман також повідомив, що Іміґраційна і Натуралізаційна Служба розглядає справи інших 80-ох мешканців ЗСА, яким закинено коляборацію з нацистами.

– КОРОТКІ ВІСТКИ –

ВІДКРИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ СУА

З Головної Управи Союзу Українок Америки повідомляють, що відкриття Українського Музею відбудеться в неділю 3 жовтня ц.р. Інавґурація цієї небуденної події в українському національно-культурному житті почнеться о год. 1:30 по полудні у власних приміщеннях при 203 Друга евеню в Ню Йорку.

Екзекутива СУА запрошує членство і громадянство взяти участь у відкритті.

ЛЬВІВСЬКИЙ МУЗЕЙ БІЛЯ КНЯЖОЇ ГОРИ

Київ. — „Радянська Україна" надрукувала вістку А. Руденка „Біля Княжої гори", в якій пише, що в мальовничому закутку Львова, неподалік Княжої гори, розташований музей народної архітектури і творчости. За 10 років тут зібрано багато цінних зразків народних осель, господарських, промислових і монументальних споруд, що їх сюди звезли зі західніх областей України, а теж із Полісся та Поділля. Сюди часто приїжджають люди не тільки, щоб оглянути цінні зразки музею, але й щоб відпочити в мальовничому затишку природи. Прибувають сюди й кінопродуценти для знімання фільмів, яких до речі вже чимало знято.

ПЛАСТ, СУМА ДЖЕРЗІ СИТІ ВЛАШТОВУЮТЬ ОСІННЮ ЗАБАВУ

Джерзі Ситі — Станиця Пласт та Осередок СУМА в Джерзі Ситі влаштовують свою традиційну осінню забаву в суботу, 2-го жовтня, в залі УНДому при 96 Фліт Ст. Джерзі Ситі. Оркестра „Доміно" почне грати в год. 9-тій вечора. Квитки можна набути при вступі. Ціна 2 дол. студенти і 4 дол. дорослі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

ЗСА і Туреччина

Протягом останніх днів кілька членів турецького уряду заявили кореспондентам і американським дипломатам, що якщо Конґрес ЗСА відкине тентативний договір між Анкарою і Вашінґтоном щодо надання одного більйона долярів військової допомоги Туреччині, то Анкара може назавжди закрити майже всі американські бази на території Туреччини, які займаються розвідчою та оборонною діяльністю. Як відомо, коли в лютому 1975-го року Конґрес припинив військову допомогу для Туреччини з уваги на збройне вмішування тієї країни в справи Кипру, то в липні того року Анкара у відплату припинила всю діяльність на американських базах. Щойно в березні ц. р. уряди обох держав підписали тентативний договір щодо відкриття баз і відновлення допомоги, але цей договір мусить ще бути затверджений Конґресом ЗСА.

Полагодження непорозуміння між ЗСА та Туреччиною необхідне і нагле, бо всіляке зволікання тільки дальше послаблюватиме оборонну спроможність країн Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) у східній частині Середземного моря. Вже протягом тільки одного року, від липня 1975-го досі, дуже послабла розвідча діяльність ЗСА в тій частині світу, бо хоча Америка старається використовувати кораблі та космічні сателіти, стежачи за мілітарними діями Совєтського Союзу, то ця розвідка не дає таких успіхів, яку мала вона тоді, як нормально діяли бази на турецькій території.

Та це далеко не одинока причина для якнайшвидшого усунення непорозуміння між Анкарою та Вашінґтоном. Продовження конфлікту між Америкою і Туреччиною може довести до ступневого зменшення активної участи Туреччини в діяльності НАТО, що може мати катастрофічні наслідки для безпеки вільного світу. Туреччина бо контролює доступ совєтських воєнних кораблів до Середземного моря через Дарданелли, а крім того вона заступає Совєтському Союзові доступ до нафтових піль Близького Сходу.

Очевидно, що обидві сторони мусять прикласти зусиль, щоб довести до ліквідації головних непорозумінь. Анкара повинна зробити багато більше, ніж досі вчинила, щодо полагодження кипрської проблеми, що напевно матиме позитивний вплив на американських законодавців відносно остаточного схвалення нового оборонного договору з Туреччиною. Конґрес ЗСА зі свого боку повинен виявити більше терпеливости і дати Анкарі трохи більше часу для розв'язки проблем на Кипрі. Безпека цілого вільного світу вимагає, щоб новий договір між ЗСА та Туреччиною був введений в життя в найкоротшому часі.

Спільна відповідальність

Навчання в наших школах українознавства вже в повному ході. Самозрозумілими є турботи керівників цього нашого шкільництва, які спільно з суспільно-громадськими, жіночими і молодечими організаціями, Церквою і українською пресою, намагаються поставити цю справу цілком оправдано на перше місце, здаючи собі справу, що без належного вишколу наших дітей і молоді, може дійти вже в недалекому майбутньому до національної катастрофи і абсолютного застою не тільки політичної, але також всякої іншої діяльности українців в діяспорі. До того ж в Україні, як відомо, йде посилена ґеноцидна акція Москви супроти українського народу, його мови, культури, мистецтва, традицій тощо. Ворог вживає усіх засобів, щоб знищити український народ, перетворити його в складову частину якогось „радянського", а насправді російського народу.

В обличчі цього жорстокого наступу совєтсько-московських імперіялістів на самобутність української нації, відповідальність українців на поселеннях повинна постійно рости і збільшуватись. Наші українські цілоденні, триденні, чи суботні доповнюючі школи і курси українознавства повинні бути не тільки поширені і зміцнені, але їм повинна бути приділена максимальна увага з боку всіх наших місцевих центральних установ та їх надбудов. Пропускається один дуже важливий момент: зв'язок українських доповнюючих шкіл з нашими науковими інституціями, які майже не цікавляться українським нижчим шкільництвом і не співпрацюють у підборі фахових педагогічних сил, залишаючи цю справу поокиноким, часто не фаховим організаціям і Батьківським Комітетам. Українським школам потрібна фахова допомога і то велика. Дуже часто керівники школи не можуть знайти відповідного педагога до окремих предметів і заступають його непідготованою людиною, в результаті чого наступає імпровізація в навчанні і втрата часу для учнів. Українським шкільництвом повинні цікавитися усі наші наукові установи — НТШ, УВАН, УТГІ, Гарвардський Центр, Філії УВУ, а також громадські, студентські й інші організації і товариства.

Справа шкільництва — це справа нас усіх, якщо хочемо задержатись на поверхні як зріла національна спільнота. Доля слідуючого українського покоління — це доля не тільки української спільноти на поселеннях, але до певної міри і доля українського народу. Тому до цієї справи не повинно бути серед нас байдужих. Ми бо всі разом і кожний зокрема поносимо за неї відповідальність.

Президент Форд заповідає скріплення боротьби із злочинністю

Маямі Біч, Фльорида. — Промовляючи у понеділок, 27-го вересня, на конвенції Міжнародної Асоціяції Шефів Поліції, президент Джеральд Форд сказав, що якщо буде переобраний на наступну каденцію, то протягом перших 100 днів тієї каденції [illegible] увагу на те, [illegible] ЗСА до боротьби проти злочинности. Він заявив, що більшість злочинів в ЗСА поповнені рецидивістами та „професійними злочинцями" і тому головну увагу треба присвятити припиненню їхньої діяльности. Президент сказав, що треба буде схвалити закони, які приспішували б судові розправи, встановляли б примусові терміни ув'язнення для засуджених злочинців, як рівнож закони для припинення діяльности політичних терористів.

І. Дидолич

Самокритика в Болгарії

Провідники Болгарії, найбільш льояльної з-поміж комуністичних сателітів, офіціяльно видвигнули на денний порядок критику всього, що є злого в щоденному житті. А саме, болгарське політбюро стало закликати до сміливого публічного критикування головно всіх дрібних речей, які чинять щоденне життя тяжчим, ніж це повинно бути. Найперше софійський щоденник „Отечествен Фронт" заторкнув справу дуже шанованого сімдесятлітнього гімназійного професора малярства, безсумнівно несправедливо обвинуваченого в якійсь кримінальній крадіжці. Газета домагалася слідства й воно не тільки визнало професора невинним, але також кинуло світло на автократичне керівництво крамниці й на безліч інших неприємностей, на які наражені покупці. Один чоловік, що за війни карався в німецькому концентраційному таборі, писав про великі „супер" - крамниці: „Ми малощо не боїмося ввійти до них". Інші жалілися на нестачі й нереґулярне постачання, на безконечні черги, на погане обслуговування покупців, замалим не в усіх крамницях.

Співробітник щоденника „Отечествен Фронт", що переводив обслідування, закінчив свою статтю такими словами: „Я переконався, що люди втратили довір'я до права. З незначних щоденних клопотів зродилося недовір'я, підозріння і скептицизм. Наше суспільство не повинно бути предметом двох мірил"

Іронічна стаття в органі спілки журналістів „Літературен Фронт" під заголовком „Їх Величність, Громадянин... навколішках", розповідає широко про щоденні клопоти споживача — погане публічне обслуговування й задиркувату поведінку публічних властей усіх рівнів. Автор згадує про „випадкове право", яке запанувало в телефонічній системі. Коли міністер комунікації гордо проголосив, що Софія знаменито набирає числа телефонів з іншими европейськими столицями, репортер зателефонував до нього, щоб спитатися: „Як це можливо, коли більше ніж часто наші телефони не хочуть нам дати сполучитися з нашим сусідом, або з оперою?" І він дістав виразну відповідь: „Помилка". „Їх Величність Громадянин, — закінчує автор, — дійсно має припадати на колінця перед кожним і перед усім, від Державної щадниці до завідувачів крамниць, таксівкарів, а також м'ясників". Редактор д-р Топенчаров піддав думку, щоб карикатуристам було дозволено гостріше насвітлювати внутрішні справи й окремих політиків, відповідальних за такі недоліки, як ті, що були виявлені.

Ісан Кедрин

ДЕҐРАДАЦІЯ УККА?

(Дискусійне)

Стаття Романа Ільницького у „Свободі", ч. 172 з 15 ц. м. п. з. „Як реформувати УККА" заслуговує на пильну увагу. Не тільки тому, що він промовляє, як дає пізнати, в імені „внутрішньої і зовнішньої опозиції", але тому, що найпрецизніше з усіх дотеперішніх опозиційних голосів охоплює закиди та доходить до висновків, які стосуються всієї майбутности УККА, чи просто його екзистенції. Найголовніші закиди Романа Ільницького, зроблені в діловому тоні, прикметному тому діячеві - журналістові, такі:

1) Платники до Народного Фонду мають замалу репрезентацію; 2) членські організації, які нараховують 5.000 і більше членів, є в порівнянні з платниками ще більш упосліджені щодо свого представництва; 3) членські організації висилають на Конґрес не представників, обраних своїми членами, а Управами; 4) те саме діється у Відділах УККА, які висилають делеґатів на Конґрес за рішенням Управ, а не загалу членства; 5) Номінаційна комісія (найголовніший і найбільш сутній закид) за теперішнім статутом не обрана Конґресом, а Радою Директорів, себто — як твердить автор — „Головніші діячі Екзекутиви і Політичної Ради... пропонують самі себе Конґресові до вибору на слідуючу каденцію..."

Здавалося б логічно, що коли ті закиди в цілості чи частинно вірні, то треба так змінити дотичні точки існуючого статуту, щоби направити лихо. Можна б тоді взяти на увагу й інші закиди, як, наприклад, скасування Політичної Ради, яку автор цих рядків давно вже і на Політичній Раді і на двох минулих Конґресах називав фікцією. Можна би зупинитися над проблемою балакунства професійних дискутантів, членів Політ. Ради і Ради Директорів, які перетворюють ті установи у дискусійні клюби із шкодою для ділового ведення нарад і приймання ділових рішень. Можна би призадуматися над внеском ще з XI Конґресу про введення ротаційної системи для керівних органів, щоби не було „засидження" і була б створена практично нагода також молодшим віком членам Екзекутиви ставати у проводі. Можна би ввести до Екзекутиви фахівців, які тільки захотіли б працювати. Очевидно, що можна заґарантувати більш демократичний обов'язковий спосіб, як слід вибирати делеґатів на Конґрес — від членських організацій та Відділів УККА.

Але автор пішов іншим шляхом. Він не ставить точки над „і", але з його виводів виходить, що він прагне взагалі скасувати систему, яка робить УККА організацією організацій. Він кількакратно підкреслює, з очевидною нехіттю, що УККА є „тільки" організацією організацій, а не репрезентантом цілости українського населення в ЗСА. Цю нашу українську громаду в Америці він визначує на суму двох мільйонів і хотів би, щоби всі тих два мільйони переводили вибори делеґатів на Конґрес „шляхом загального, безпосереднього, рівного, пропорційного і таємного голосування". Поминаючи реальну можливість такого ставлення справи, поминаючи радше технічну сторінку таких виборів (який велетенський бюрократичний апарат треба би для переведення такого „5-типрикметникового" голосування створити). Автор пропонує створити для надзору над огакими виборами окрему Виборчу Комісію, „незалежну від керівних органів". Перекреслюючи принцип, що УККА є організацією організацій — автор зводить у практиці переорганізований на той лад УККА до ще одної організації, додавши до кругло 60 існуючих в ЗСА українських централь (з яких 55 брали участь в XI Конґресі) — ще 61-шу організацію. Із статті Романа Ільницького виходить ясно, що він уважає, що скасування УККА, як організації організацій, та створення з нього організації з загального, безпосереднього і т. д. вибору двома мільйонами українців в Америці, робило б УККА насправді демократичною організацією і насправді вірним репрезентантом усього українства в Америці. Поручаючи, щоб у виборах брали участь взагалі всі українські люди в цій країні, у третій точці своїх рекомендацій застерігається, що „XII Конґрес... зробить заходи, щоб ті особи, які не платять внесків до Народного Фонду, були позбавлені активного і пасивного виборчого права". Тому, що платниками до Народного Фонду не є (на жаль!) два мільйони громадян, а автор хотів би, щоби УККА був репрезентантом власне усього українського населення в ЗСА, усієї без вийнятку нашої вільної громади в ЗСА, то виходить, що спершу й не платники мали би право активного голосу, а щойно згодом, можна би їх того права і права пасивного вибору позбавити... Коли Автор думає, що саме тоді, з перетворенням УККА з організації організацій на ще одну організацію УККА дістане більшу повагу, то саме ця кардинальна точка стоїть під великим знаком запиту. УККА втішається повагою власне, як організація організацій, власне як верхівка зорганізованого українського суспільства. Коли без уваги на членство кількадесяти таких українських централь тільки мала частина фізичних осіб вплачує свої внески до УНФонду — то це вже одна з тих рисок української вдачі, одна з тих українських питоменностей, які у сумі складаються на пресумний факт, що ми не маємо своєї держави. Це гін до анархізму, собіпанства, до еґотизму, це відосередковий, а не доосередковий гін, відомий в історії України від княжих часів. Коли Автор промовчує питання, чи з перетворенням УККА з організації організацій на ще одну організацію збільшилися б впливи до УНФонду, то слід здогадуватися, що він скаже „так". Ми грубо сумніваємося. Грубо сумніваємося тому, що престиж УККА тоді не зросте, а змаліє. Це був би експеримент, який має на увазі ідеальну (в теорії) демократизацію УККА, але погрожує анархією. Це типовий приклад, як з нечистою водою виливається також дитину.

В УККА треба перевести

(Закінчення на стор. 3-ій)

Іван Бондарчук

КОНФЕРЕНЦІЯ ВЧИТЕЛІВ У ТОРОНТІ

У днях 11 і 12-го вересня ц. р., в приміщеннях Свято-Миколаївської школи при вул. Белвудс-Квін відбулась конференція - семінар для вчителів українських шкіл. У конференції взяло участь біля 120 вчителів різних міст Канади та Америки. Конференцією проводив д-р Є. Рослицький, голова Комісії Шкільництва при Провінційній Раді КУК Онтаріо. На конференції крім семінарних занять, з'ясовано стан навчання в українських школах (Рідних школах, цілоденних і в середніх державних школах), заслухано три основні доповіді: „Навчання української мови іншомовних дітей", „Українознавство чи українолюбство", „Шляхи до покращання українського шкільництва в діяспорі".

Слід підкреслити, що ця конференція в порівнянні до минулорічної конференції зробила рішучий крок у переході від рішень і ухвал до їх здійснень. Коли на минулорічній конференції тільки в доповідях заторкнено питання навчання іншомовних дітей, то на цій конференції уже було присвячено цьому питанню окрему сесію. Коли на попередніх конференціях здебільша обговорювано програми навчання, то на цій конференції більше приділено уваги не так „що" навчати, а „як" навчати.

Про „Навчання української мови іншомовних дітей" доповідала Ксеня Турко з Едмонтону, директорка цілоденної двомовної школи. Як інформувала нас доповідачка, у цій школі 50% часу відводиться (щоденно) для навчання української мови, почавши вже з дитячого садка. (Як відомо, в публічних школах Канади української мови навчаються біля 9.000 учнів.) Тут уже є випробувані свої методи навчання, видаються спеціяльні підручники. Пані Турко запевняє нас, що учні ці прийдуть з кращою підготовкою на Курси українознавства, як із рідних шкіл. На жаль, цими методами й підручниками зможуть користуватись тільки цілоденні школи. Не зможуть користуватись цим рідні школи, в яких діти навчаються тільки один раз у тиждень.

Дещо контроверсійною була доповідь д-ра Романа Трача з Рочестеру „Українознавство чи українолюбство". Доповідач, відносно молода людина, соціолог, базував свою доповідь на сучасній американській методології, за якою центром уваги в школі уважається учня, й успіх навчання залежить від заінтересування учня. „Коли нас тисне наш черевик, то ми не станемо обтесувати ногу, а заміняємо черевик", — пояснював д-р Трач. Доповідь вартісна для нас ще й тим, що доповідач не ставить якийсь кишеньковий інтерес учня, а внутрішній — інтерес, що випливає з почувань любови до України.

У цьому дусі висловилась і Віра Андрушків з Детройту, яка свою дуже цікаву розповідь базувала на власному досвіді з праці з учнями. Але як д-р Трач, так і Віра Андрушків мали на увазі старших учнів - середньошкільників. А тут, коли говорити про передавання любови в навчанні, то треба брати до уваги, любов, яка прищеплюється в найраніших роках дитинства. У старших клясах учні вже більш керуються інтелектом і, коли до тих пір не прищепити в їхніх душах цю любов, опісля буває запізно.

Про „Шляхи до покращання українського шкільництва в діяспорі", доповідала мґр Т. Горохович. Треба було б це питання більш сконкретизувати. Але найважливішим буде: посилити працю при організуванні цілоденних садків і передшкілля, перейняти дітей із рук матерів, використати пригожий ґрунт дитячої душі для посіву рідного здорового зерна, поки дитина вийде на вулицю. Бо коли покільчиться там чужий посів, запізно буде вимагати від дітей українолюбства.

Під час згаданої конференції був зразковий виступ драмгуртка „Дельта" Рідної школи ім. М. Грушевського, який поставив п'єсу Василя Софронова Левицького „Король Квата-Куба" з гарним успіхом.

Досвід нам показує, що при таких конференціях треба організувати теж кращі учнівські виступи, відбувати конференції в різних містах і запрошувати до співучасти батьків, пресу, духовенство і всіх, кому дорога справа нашого самозбереження.

Володимир Мацьків

Справа, про яку слід подумати

Оглядаючи різні імпрези, що відбувалися в зв'язку з 200-річчям ЗСА, або читаючи про них в пресі, насувалася думка, над якою варто зупинитись. Насувається 1988 рік, тобто 1000-літні роковини незвичайно важливої події в нашій історії, а саме охрищення нашої Батьківщини Руси - України, що його перевів св. Володимир у 988 році.

Там, на рідних землях, московський сатана не дозволить ані відзначити тих світлих роковин, ані пригадати їх нашим людям, ані навіть поважніше подумати про цю справу. Тому великий і невідкличний обов'язок спадає на нас, що маємо щастя жити у вільному світі, який не забороняє нам гідно відзначити ці, так дорогі для нас, роковини.

Американці відзначували свої роковини співами, танцями та різними виставками. Можна сподіватися, що наша спільнота уважатиме наші світлі роковини куди більш поважними, щоб відзначити їх лише співами та танцями. Ми повинні збудувати тривалий та гідний пам'ятник нашої християнської культури, який міг би показувати широкому світові, хто ми і яка наша культура, а заразом був найкращим учителем і виховником наших молодих поколінь. Цей пам'ятник був би беззастережним запереченням цього всього, що каже і переводить своїм тиранським МВД наш відвічний московський ворог.

Таким гідним пам'ятником повинні бути репрезентативний музей і така ж бібліотека. Цей пам'ятник треба побудувати в центрі нашого релігійного життя, а саме — біля митрополичого собору у Філядельфії.

Дехто може поставити питання — чому саме у Філядельфії і чому вже про те треба думати тепер, коли до цього важливого ювілею ще дещо більше, як 11 років?

Відповіді на ці питання будуть короткі, але переконуючі: чому біля митрополичого собору, бо він є головним центром нашого релігійного життя, бо він, мабуть, найбільший і найкращий наш храм з усіх в ЗСА; біля нього є українська парафіяльна школа, тут мають приміщення українські товариства та видавництва, тут є манастир українських монахинь та декілька підприємств, тут є гарний дім для старших наших людей, є дві просторі залі, в яких можна організувати концерти та всякі вистави, є теж площі, на яких можна б цей музей та бібліотеку вибудувати. Тому цей центр треба розбудувати і використовувати.

В інших більших містах ЗСА, як Ню Йорк, Чікаґо, Клівленд і подібні існують

(Закінчення на стор. 3-ій)

В Оселі ОДУМ-у „Київ" відзначено 200-ліття ЗСА і 100-ліття поселення

Від 7-го до 21-го серпня ц. р. в оселі ОДУМ'у „Київ" відбувалися двохтижневі Курси-табори-Українознавства під керівництвом досвідчених педагогів і удосконалення гри на бандурі під протекторатом Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка і безпосереднім керівництвом її керівника композитора Григорія Китастого. Організатором курсу удосконалення гри на бандурі був інж. Петро Гурський. Він же був одним з інструкторів, що провадили навчання гри на бандурі. Іншими інструкторами були: член Капели Бандуристів ім. Т. Шевченка Микола Дейчаківський і син маестра Григорія Китастого Віктор Китастий. Учасники удосконалення гри на бандурі і Курсу Українознавства навчались також і українських танців, що ними займався один із молодих бандуристів, що прибув із Сан-Дієго, а саме — Юрій Рітачка. Всі учасники курсу удосконалення гри на бандурі були розподілені на чотири групи в залежності від знань нотної системи, вміння застосовувати і вживати баси та взагалі вміння володіти бандурою. Були і початківці, які творили першу групу. Четверту групу творили ті, що вільно грають і співають під акомпаньямент бандури та досягли вже певних вершин техніки гри на бандурі.

В суботу, 21-го серпня ц. р., був день закінчення обох курсів і на 2-гу годину дня призначено концерт, присвячений 200-літтю існування ЗСА і 100-літтю поселення в них українців. Всі чотири групи бандуристів, які разом нараховували 40 осіб, і одна група Курсу Українознавства, що нараховувала 16 осіб, — перебули в таборі з комендантами і бунчужними на чолі, і в таборах існувала певна дисципліна, що зобов'язувала до порядку і покори.

Враховуючи вік курсантів 12-19 років і, що більшість їх становлять дівчата, треба було подбати, щоб комендантами таборів були досвідчені люди і передовсім особи, що самі мають такого віку дітей та мають досвід у праці на оселях чи таборах юнацтва. На перший тиждень призначено комендантом Василя Дорошенка, недавнього голову оселі ОДУМ'у і довголітнього члена Управи оселі, на очах якого відбувалися протягом останніх 20-ти років табори юнацтва і старших виховників. На другий тиждень комендантом табору призначено Антона Філімончука, відомого діяча ОДУМ'у, що очолював Головну Управу ОДУМ'у в ЗСА і майже щороку виконував обов'язки коменданта табору юнацтва і дорослих одумців. Частина учасників Курсу Українознавства і курсу удосконалення гри на бандурі не належали до ОДУМ'у і здавалось, що застосовувати таборові порядки в бараках оселі ОДУМ'у для цієї частини непотрібно. Однак, за замешкалого в оселі юнака чи юначку відповідає Управа оселі, і вона зобов'язана забезпечити дітям спокійний відпочинок і веселе дозвілля.

Точно о год. 2-ій в суботу 21-го серпня юнацтво розмістилось на сцені естрадного майданчика оселі. Після цього на сцену вийшов організатор курсу бандуристів інж. Петро Гурський, щоб відкрити концерт подякою Капелі Бандуристів та її керівникові Григорію Китастому за допомогу в. переведенні вже 4-го курсу удосконалення гри на бандурі в нашій оселі, а також за постачання кожного курсу нотним матеріялом. Допомога ця ще була в призначенні інструкторів з числа членів Капели, які не вимагали ніякої платні.

Інж. Петро Гурський сам належить до Богом обдарованих людей і вже добрих півтора десятка років грає на бандурі і навчає у Філядельфії цьому мистецтву дітей. В своєму слові він насвітлив труднощі, що були під час навчання протягом цих двох тижнів, а також досягнення. Для скромности цей концерт інж. Гурський назвав „пописом молодих бандуристів". Далі він представив молодого бандуриста Віктора Китастого і доручив йому обов'язки керівника програми цього концерту.

Віктор Китастий після закінчення університету добирається вже до вищих щаблів наукової праці, притому не забуваючи за своє національне мистецтво, і досконало оволодів технікою гри на бандурі.

Першою точкою програми концерту була „Взяв би я бандуру". Диригував цим ансамблем, що створювався протягом двох тижнів, сам Григорій Китастий, якого публіка зустріла довготривкими оплесками. Ця пісня виконувалася трьома групами в складі понад 30 осіб. До цієї першої точки належала також в'язанка пісень: „Сонце низенько" і „Ой, за гаєм, гаєм" (інструментальне виконання). Цю в'язанку виконали наймолодші (перша і друга групи).

Далі слідувала в'язанка пісень — „Пливе човен" і „Чорнобривий корольок", що їх виконав весь склад ансамблю.

На зміну співам і грі на бандурах прийшов танець на мелодії веселих українських пісень, що їх виконував квартет у складі Віктора Китастого, Миколи Дейчаківського, Наталки Павленко і Тараса Павловського. Танець виконали Галина Козак-Санко і Юрій Ріточка.

„Думу про вдову і трьох синів" виконав маестро Григорій Китастий. Це — типова кобзарська пісня, яку приходилось не раз чути у виконанні кобзарів в Києві, Харкові і в Полтаві. Приходилось її чути під час штучно-створеного голоду в Україні в 1932-33 роках і масової депортації українського селянства в табори невільничої праці, після чого залишились мільйони вдів і сиріт. Сподіваємось, що наш славний композитор в недалекому майбутньому виконає „Думу про вдову і сиріт в колгоспній неволі".

Відтак курсантка Наталка Кохно виконала „Нагадай бандуро", під акомпаньямент бандури маестра Григорія Китастого. За добре виконання співачка і бандурист були нагороджені теплими оплесками.

Опісля був дует двох сестер-гостей із Союзівки пані і панни Штинь. Вони виконали пісню „Зелений явір", слова Івана Франка, муз. Газдатського.

Пізніше маестро Григорій Китастий представив, як свого друга, лірника Ярослава Єлиїва. Лірник виконав дві кантати „Про сирітку" і „Почаївську Божу матір". З великою увагою прослухали присутні майстерну гру лірника.

Відтак співав ансамбль юних бандуристів — „Ходила по садочку".

На зміну співам прийшов танець „Гопак", у виконанні 13-ти пар, під керівництвом Юрія Ріточки. Його виконали Курс Українознавства і курс удосконалення гри на бандурі. За бездоганне виконання танцюристів нагороджено довготривалими оплесками.

Дальшою точкою програми була гра на бандурі „в чотири руки", що її виконали віртуози Микола Дейчаківський і Віктор удосконалення гри на бандурі, сидячи на одному кріслі.

Опісля ввесь ансамбль виконав всім відому пісню „Ясени".

На кінець концерту залишено найновіший твір композитора Григорія Китастого, що його він написав три тижні тому. Це — „Пісня пластунів", на слова Клави Рожко. На слухачів найновіший твір Китастого справив вельми приємне враження. По виконанню цього твору присутні, вставши з місць, щиро вітали композитора Григорія Китастого дов-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ДЕГРАДАЦІЯ УККА?

(Закінчення зі стор. 2-ої)

реформи. Треба перевести поважні зміни в його статуті. Але без порушення принципу, що це організація організацій. Треба спонукати всі ті організації, які ще є поза УККА, щоб вони туди вступили. Треба прислуховуватися до добрих і правильних критичних заввваг речника опозиції і треба вірити, що опозиція хоче „направи" УККА. Але не його загирення, не такого перевернення коміть головою всього того, що сталося добре за 30 років існування УККА, як організації організацій та будування його на 5-прикметниковому виборі двома мільйонами українців в Америці. Будьмо ідеалістами в цілях, але реалістами в методах — як нераз поручав і Роман Ільницький у своїх виступах. Дитина, яку маємо вилити разом з нечистою водою, занадто всім нам дорога. Експеримент занадто ризикований, занадто фантастичний. Це не була б направа відносин в УККА, це була б його деградація, деградація престижу й анархізація відносин, бо здеґрадовано б також вартість всіх центральних установ і організацій, на яких тепер спирається УККА, централя централь, організація організацій, надрядна, найбільш авторитетна наша установа в Америці.

Увага! КЛІВЛЕНД й ОКОЛИЦІ! Увага!
З НАГОДИ
ПРОТЕСТАЦІЙНОЇ МАНІФЕСТАЦІЇ
в неділю, 3-го жовтня 1976 р.
Архиєпископ УАПЦ (Соборно-Правної)
Владика Олексій
у СОСЛУЖЕННІ ДУХІВНИЦТВА
— відслужить —
у церкві св. ап. Андрія
3510 Broadview Rd., Cleveland, Ohio
Архиєрейську Літургію
ЗА ПОНЕВОЛЕНУ ЦЕРКВУ В УКРАЇНІ І ЗА ВСІХ ПЕРЕСЛІДУВАНИХ ЗА ВІРУ В БОГА.
На Літургії відбудеться ВИСВЯЧЕННЯ
Брата ІВАНА ДОЛИНСЬКОГО на ДИЯКОНА
Початок Літургії о 10-ій год. ранку.
ПІСЛЯ ОБІДУ, год. 3:30 — ВСІ на МАНІФЕСТАЦІЮ.
Настоятель і Парафіяльна Рада

Парафія Покрова Пресв. Богородиці
ПОМІСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ
в Клівленді, Огайо
З ВЕЛИКОЮ РАДІСТЮ ПОВІДОМЛЯЄ
про приїзд до Клівленду
ЇХ БЛАЖЕНСТВА
ПАТРІЯРХА ЙОСИФА
в суботу, 2-го жовтня 1976 року

Год. 2-га по пол. — ПРИЇЗД БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА на летовище Hopkins Airport.

Год. 3-тя по пол. — ПРИВІТАННЯ ЇХ БЛАЖЕНСТВА на Святопокровській обителі при 6810 Broadview Rd., Parma, Ohio.

Год. 3:30 по пол. — ПАТРІЯРШЕ ПОСВЯЧЕННЯ ПАРАФІЯЛЬНОГО ДОМУ, ПРИХОДСТВА і ПАРАФІЯЛЬНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ.

Неділя, 3-го жовтня 1976 року

Год. 11-та ранку — ПАТРІЯРШЕ ПОСВЯЧЕННЯ НОВОЗДВИГНЕНОГО СВЯТОПОКРОВСЬКОГО ХРАМУ і РЕЛІГІЙНО-ГРОМАДСЬКОГО ЦЕНТРУ при 6810 Broadview Rd.

Патріярша Свята Літургія

Год. 6:30 веч. — СПІЛЬНА ВЕЧЕРЯ і ЗУСТРІЧ БЛАЖЕННІШОГО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА, Святителя Святопокровського Центру з громадянством Клівленду й околиці.

Справа, про яку слід...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

вже наші музеї, а у Філядельфії його немає, хоч саме тут почалось наше поселення (у Пенсильвенії). Тому тут треба його створити.

Тут існують менші бібліотеки, книжки яких можна б передати до головної та репрезентативної бібліотеки.

Щоб створити музей і бібліотеку та відкрити їх для публіки у 1988 році, треба поважної праці та немало часу. Треба все це добре обдумати, зорганізувати відповідний комітет, придбати фонди і площу, побудувати відповідний дім та зібрати і влаштувати все як слід.

Щоб таку роботу гідно розпочати і на час закінчити, про це треба вже думати тепер. Маємо надію, що про це заговорять наші провідні чинники на нарадах СКВУ. Сподіваємось, що головним провідником будуть наші релігійні чинники. Дай, Боже, щоб ті слова не пішли намарно.

Фундація ім. Симона Петлюри

Цього, 1976-го року, в день 50-річчя трагічної смерти сл. пам. Голови Української Держави, Симона Петлюри, Президія УНРади ухвалила заснувати фундацію його імени, з осідком в Гамільтоні, Канада.

На директора фундації призначено члена УНРади, майора В. Росика з Гамільтону. Про мету фундації повідомлялося в пресі і всім вона відома, хдо читає нашу пресу.

Дирекція фундації розгорнула свою працю на терені Канади й Америки та в інших країнах поселення української еміграції, вже приєднано 15 осіб - тисячників, що внесли, або задеклярували в згаданий фонд.

На підставі обіжників дирекція Фундації й Головної Управи Об'єднання Прихильників УНРеспубліки в ЗСА, Управа Т-ва м. Рочестеру також приступила до збірки фонду ім. Симона Петлюри. Вона розіслала біля 200 листів - звернень до патріотичного українського громадянства й організацій про пожертви.

Вже внесли, або задеклярували пожертви такі особи: Білок М. 1000.00 дол., Тригула Г. 300.00, Т-во Прихильників УНР 250.00, Штепа І. 100.00, Калиновський А. 100.00, Іванців В. 100.00, Косенко П. 100.00, Саламаха І. 100.00, Лялька М. 50.00 Дмитрова М. 50.00.

Дорогі Земляки і Землячки, колишні вояки, робітники, трудова інтеліґенціє і промисловці, зголошуйте свої пожертви на згадану фундацію.

Ми читаємо в нашій пресі прізвища жертводавців, що внесли свої пожертви в пам'ять наших письменників чи інших видатних наших осіб, що відійшли з цього світу своєю природною смертю і ми їх вшановуємо своїми пожертвами, то чи це не кличе нас до пожертви і вшанування крови Симона Петлюри, яка ніколи не забудеться в наших серцях і думках, кров Голови Держави пролита за Волю України і всіх нас живих, мертвих і ненароджених, кров, що її виточив на брук Парижу комуно-московський катнаймит Шварцбарт і тим спричинив смерть нашого Вождя в його молодих роках.

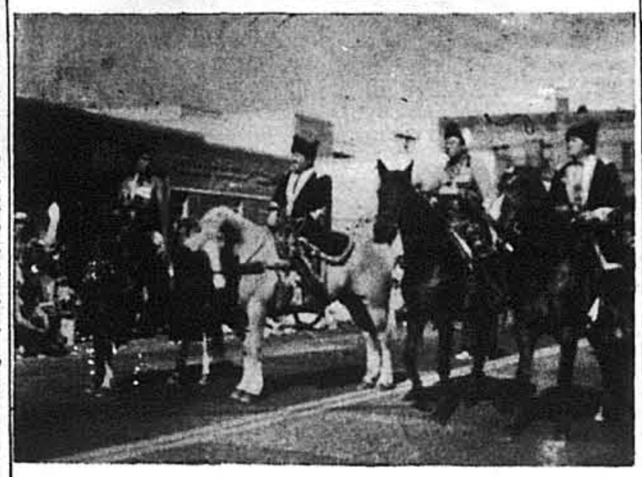
Створення фонду ім. Симона Петлюри це наша помста, наша зброя проти нашого ворога - окупанта.

Зголошуйте свої пожертви на адресу голови Т-ва Прихильників УНР — Bilok M. 8 Chevalin Str. Rochester ,N Y. 14621, або скарбника Косенко P. 32 VanOlinda Str. Rochester, N. Y. 14621, Tel. 342-6101 або 544-1287.

За одержані пожертви одержите грамоту, або свідоцтво.

Управа Т-ва Прихильників УНР. Рочестер, Н. Й.

200- і 100-річчя у Виллимантику, Коннектикат

Козаки на конях під час паради.

Користаючи із запрошень міського Комітету 200-річчя ЗСА, щоб взяти активну участь у відзначуванню ювілею великою Парадою і Міжнаціональним Фестивалем наша невелика українська громада вповні використала обидві нагоди для відзначення також столітнього поселення та вкладу українців у розвиток духово-культурного, наукового та економічного розвитку життя цієї країни.

Відзначування святкувань річниць відбулись 13-го липня ц.р. Участь у параді підготовив Громадський комітет, що його очолював голова Відділу УККА Іван Здирко. Український Відділ складався з прапороносців національних і організаційних прапорів, Відділу ветеранів 1 Дивізії УНА Станиці Гартфорду, Флоту, запроєктованого і виконаного під наглядом п-і Варвари Сопків, уніформованої Сумівської Молоді, підсиленої членами Осередка Гартфорду, групи танцюристів, козаків на конях та велике число молоді, жінок і чоловіків у народній ноші. Для пароха о. крил. Андрія Назаркевича та інших визначних громадян було окреме відкрите авто. Маршалом Українського Відділу був Михайло Шевчук, а на трибуні громаду репрезентували Василь Шулевський з дружиною.

Понад 30.000 глядачів захоплено вітали оплесками українців. Різнокольорові прапори, гарні уніформи, прекрасні різнородні народні строї, гарний з патріотичною тематикою удекорований віз та вперше в цьому місті поява на конях українських козаків притягали на себе велику увагу глядачів. На чолі відділу троє молоденьких дівчат: Іванка Здирко, Люба Данчук і Бернадета Яворська несли великий транспарент з написом: Українська громада Вітає Американський Народ із 200-річчя у 100-річчя Українського Поселення у ЗСА. А відповідні написи на возі запізнавали присутніх з українським життям у цій країні.

Та чиненайбільше звернули на себе увагу танцюристи своїми строями та майстерним виконанням майже у кожному більщі, до звуків оркестри інж. Евгена Бабія. Їм не тільки, що дозволено затриматися перед трибуною втроє більше часу як іншим групам для попису, але ще й представлено їх публіці кожного зокрема. Все це створило прекрасну культурну одиницю, вигляд котрої залишається надовго в пам'яті великої маси глядачів. Це ствердив кореспондент газети „Гартфорд Корент", котрий у своїм звідомленні наступного дня 14-го червня, писав: „Найбільш улюбленою групою була українська.

Друга вповні використана нагода для популяризації українського імени був Український День у Міжнаціональному Фестивалі в неділю, 18-го липня. В програмі дня була велика виставка образотворчого, народного і прикладного мистецтва, на площі Українського Народного Дому, котру підготовили членкині Відділу ОУА „Самопоміч" під проводом голови Відділу Марії Бабій. Виставку цю доповнила своїми унікальними старинними експонатами народного строю із п'яти околиць України Александра Крупа з Гартворду, Конн. та великою-багатою колекцією українських поштових значків мгр Михайло Шулевський з Ню Брітену, Конн.

Численні відвідувачі не-українці мали також нагоду попробувати українські страви приготовані членкинями Відділу та любуватися українськими народними танцями, прекрасно виконаними Танцювальним Гуртком „Дніпро" з Брідждпорту під проводом Ірени Романів.

А за старанням Жіночого Товариства при Українськім Народнім Домі під проводом голови Евгенії Личак, для розривки гостей в залі Дому відбулася забава з танцями до звуків української оркестри „Доля" зі смачною вечерею

Обидві ці нагоди дали змогу великому числові наших співгромадян-американців запізнатися з українською культурою і мистецтвом та здобути певне число приятелів нашому народові.

І. З.

В Оселі ОДУМ-у „Київ"...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

готривалими оплесками, а також всіх виконавців концерту публіка винагороджувала рясними оплесками.

По закінченню концерту маєстро Григорій Китастий промовив до молодих бандуристів і до публіки. В короткому слові він розповів про допомогу, яку уділює Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка нашій молоді, незалежно від її перебування в тій чи іншій молодечій організації чи віровизнання. Щодо цього двохтижневого курсу удосконалення гри на бандурі, то маєстро Китастий зазначив, що цей курс відбувався успішно, завдяки кропітливій праці інструкторів і їх помічників.

Головний керівник цього курсу Григорій Китастий насвітлив працю кожного із інструкторів та їхніх помічників. Організатора цього курсу він, жартома, назвав „Великомучеником Петром". Такий „титул" був даний інж. Петрові Гурському мабуть тому, що йому як організатору і адміністратору цього курсу приходилось зустрічатись з труднощами, які тяжко було подолати в умовах, мало пристосованих до навчання гри на бандурі чотирьох, а іноді шости десятків учнів.

Далі маєстро Китастий представив молодого бандуриста Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка Миколу Дейчаківського, який був інструктором в одній із груп курсу, зазначуючи, що Микола Дейчаківський за кілька років настирливої праці оволодів кобзарським мистецтвом і це дало йому можливість стати членом Капели Бандуристів ім. Т. Шевченка.

Про Віктора Китастого вже було сказано на початку цього допису. Щодо помічників (асистентів) інструкторів, то маєстро Китастий згадав Романа Ріточку, що приїхав сюди аж з Сан-Дієго (Каліфорнія). Далі було, з похвалою, згадано наймолодших асистентів — Наталку Павленко, Галину Гурську і Тараса Павловського та Павла Гурського. Вони, зазначив Китастий, виявили не абиякі здібності в допомозі інструкторам. Наталка Павленко в минулому році закінчила 12-клясну Школу Українознавства при Церкві Пам'ятнику св. Андрія і є студенткою Даглес університету. Все ж вона не пориває зв'язків зі школою українознавства, навчаючись в ній гри на бандурі та допомагаючи в ролі асистентки вчителеві молодших кляс навчати дітей української мови. Тарас Павловський є учнем 12-ої кляси тієї ж Школи Українознавства при Церкві-Пам'ятнику св. Андрія і вважається, в українській громаді, віртуозом-бандуристом, приймаючи активну участь в різних імпрезах і виступаючи як соліст в інструментальному виконанні.

Дальшим промовцем був член Центрального Комітету ОДУМ'у — Олексій Шевченко. Він вітав всіх, хто працював на курсах Українознавства і Удосконалення гри на бандурі, вітав всіх курсантів зокрема вітав маєстра Григорія Китастого від імени голови Головної Ради Коша Старших Виховників в ЗСА — док. Анатолія Лисого і голови Центрального Комітету ОДУМ'у Віктора Педенка. Промовець висловив подяку від ЦК ОДУМ'у і Головної Ради Коша ОДУМ'у в ЗСА Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка і її керівникові композиторові Григорію Китастому за допомогу, що її уділяє Капела українській молоді і українським школам українознавства в опануванні кобзарського мистецтва. Наступним і заключним промовцем був голова оселі ОДУМ'у Микола Граур. Він дякував всім особам, що спричинились до організації і переведення Курсу Українознавства і Курсу удосконалення гри на бандурі. Після промови голова оселі запросив всіх присутніх на Бенкет, присвячений 200-літтю існування ЗСА і 100-літтю поселення в них українців, і розпочнеться на год. 7-му вечора в гостинній залі оселі. Концертна імпреза закінчилась співом українського національного гимну.

Вже вечоріло. Молодь поспішала на забаву на Союзівку, а старші заходили до гостинної залі на Бенкет. За святочно прибраними столами посідали одумівці приятелі і гості. Тостмайстром був інж. Євген Кальман. Бенкет розпочався молитвою, що її прочитав о. протопресвітер Федот Шпаченко. Пізніше учасники бенкету вислухали слово Василя Григоренка про 200-ліття ЗСА і 100-ліття поселення в цій країні українських трударів. Бенкет закінчився молитвою, що її прочитав також отець Федот Шпаченко.

В. Г.

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. Ярослава Гусара
на сироти в Бразилії
25.00 долярів зложили
Джерзі Ситі, Н. Дж. Марія і Павло ПЕЛЬО

У СЬОМУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
(30-го вересня)
нашого Найдорожчого і Невіджалуваного
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ
сл. п. Протопресвітера Д-ра ВОЛОДИМИРА ЛЕВИЦЬКОГО
б. старшини — учасника Визвольних Змагань України громадського діяча на Рідних Землях, організатора шкільництва, генерального секретаря Українського Національного Об'єднання в Берліні та соборника-священика в в ЗСА
та
ШІСТНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ
нашого Дорогого СИНА, БРАТА і ВУЙКА
бл. п.
ІГОРЯ ВОЛОДИМИРА ЛЕВИЦЬКОГО
Пластуна-Юнака
будуть відправлені
Заупокійні Панахиди
в НЕДІЛЮ, 3-го ЖОВТНЯ 1976 р. о год. 11:30 ранку в Українській Православній Церкві Св. Арх. МИХАЇЛА в МІННЕАПОЛІС, Мінн.;
в НЕДІЛЮ, 3-го ЖОВТНЯ 1976 р. о год. 11:30 ранку в Українській Православній Церкві ВСІХ СВЯТИХ, 11-та вул. в НЮ ЙОРКУ.
Про спільні молитви за спокій Душ Спочилих в цей день, ласкаво прошу Родину, Духовенство, Побратимів по Зброї і Знайомих.
В пам'ять Покійних, складаю 50.00 дол. на семінарію св. Софії, Української Православної Церкви в ЗСА в Бавнд Бруку, як нев'янучий вінець в пам'ять Покійних.
ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ!
Дружина-Мама— ГАЛИНА і РІДНЯ

Замість квітів на могилу
св. п. д-р ЯДВИГИ БАЧИНСЬКОЇ
передали на фонд Українського Вільного Університету в Мюнхені:

Володимир і Надія КУХ	$25.00
Роман і Люба ГАЛІВЕЙ	25.00
Евген і Володимира КОТИК	25.00
Разом:	$75.00

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в ночі з 27-28 вересня 1976 року, упокоїлась в Бозі, по довгій недузі на 97-му році життя, наша Найдорожча
МАМА, БАБУСЯ і ПРАБАБУСЯ
бл. п.
СОФІЯ З КОЗІЇВ КАРПЕВИЧ
вдова по бл. п. о. ІВАНОВІ, парохові Монастирка, пов. Рава Руська, Україна.

ПАНАХИДА — в середу, 29-го вересня 1976 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вулиця в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН — в четвер, 30-го вересня 1976 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра, 22 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку, а опісля на цвинтар Mt. Olivet.

В глибокому смутку:
МАРІЯ КАРПЕВИЧ — синова
ХРИСТЯ КАРПЕВИЧ — внучка
КСЕНЯ РЕНФРОУ — внучка з чоловіком і дітьми

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Об'єднання Українських Педагогів ЗСА
Дня 16-го ЖОВТНЯ ц. р.
ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПЕДАГОГІВ
влаштовує
в Чікаґо, Ілл.
ПЕДАГОГІЧНУ КОНФЕРЕНЦІЮ
Дня 17-го ЖОВТНЯ ц. р.
відбудуться
ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПЕДАГОГІВ
- Запрошуємо всіх Учителів українознавчих шкіл взяти участь у Конференції й Загальних Зборах та включитись в членство Об'єднання Українських Педагогів — професійної організації учителів українознавчих шкіл.
- Зголошення просимо висилати на адресу: 3248 W. Potomac, Chicago, Ill. 60651

ОБ'ЄДНАННЯ ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНЬОЇ РЕСПУБЛІКИ в ЗСА
Головна Управа при участі Товариства Прихильників УНР з Ню Йорку, Ірвінґтону, Бавнд Бруку, Трентону та Філядельфії
— влаштовує —
в неділю, 3-го жовтня 1976 р.
о год. 12-ій дня
в Українському Селі
БАВНД БРУК, Н. Дж.
ОСІННЮ ЗУСТРІЧ
ПРИСВЯЧЕНУ 200-ЛІТТЮ ЗСА та 100-ЛІТТЮ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ в АМЕРИЦІ
- На Зустріч завітає Президент УНР, Високодостойний МИКОЛА ЛІВИЦЬКИЙ.
- Програма: мистецькі виступи та ЗАБАВА під звуки добірної оркестри.
- До численної участи запрошується все Українське Громадянство.

ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ — ВІДДІЛ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.
влаштовує в дусі рішень СКВУ
Соборну МАНІФЕСТАЦІЮ в обороні Віри й Церкви в Україні
В неділю, 3-го жовтня 1976 р.
перед полуднем
БОГОСЛУЖЕННЯ в УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКВАХ
а в годині 4-ій по полудні
в Кук Джуніор Гайскул
при 13-ій і Лавден вулицях, Філядельфія, Па.
МАНІФЕСТАЦІЯ
Промовлятимуть:
Митроф. протоєрей СТЕПАН ВІЛЯК
о. совітник МИХАЙЛО ПИРІГ
пастор ІВАН ВЕРКУТА
Релігійну мистецьку програму виконають:
ХОР УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ КАТЕДРИ — диригент: ОСИП ЛУПАНЬ
та
ХОР УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КАТЕДРИ — диригент: ПЕТРО КУРИЛЕНКО
УПРАВА ВІДДІЛУ УККА

ПРОФ. ОЛЕГ ПІДГАЙНИЙ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

рично-бібліографічній ділянці, з особливим фокусом на модерну українську історію, є добре відомим в академічних колах Північної Америки і серед українського громадянства.

Після визначної професійної праці як науковець і викладач в ряді канадських і американських університетів, професор О. С. Підгайний одержав звання „ассосійт професора" (надзвичайного професора) в ділянці історії і славістики. Розпочавши працю в Алабамському Університеті в Обурні в 1969 році, професор О. Підгайний, до речі — син відомого історика, публіциста й громадсько-політичного діяча, постійно переслідуваного московським комуністичним режимом і в'язня Соловецького концентраційного табору та автора книг „Українська інтеліґенція на Соловках", „Недостріляні" й головного редактора „Білої книги" про злочини Кремля, — професор О. Підгайний успішно продовжував свою педагогічну й науково-дослідну діяльність, широко розбудовуючи програму східньо-европейських і совєтознавчих студій в університетах кількох стейтів американського Півдня. Його успіхи були визнані обранням на становище президента консортіюму й признання „теніру" (тобто: постійного становища в тому університеті).

Одначе разом із признанням цих успіхів, група професорів того університету повела неперебірливу ворожу кампанію проти нього, яка пізніше перетворилася в формальне переслухування справи проф. О. С. Підгайного університетською адміністрацією. Це переслухування виразно виявляє різні форми тенденційности, базованої на етнічному походженні або відмінних переконаннях чи підходах до освітлення історичних фактів, зокрема з ділянки історії Російської імперії, СССР і національних рухів, на безпідставних інсинуаціях, закидах „анти-американізму", чужинецькому акценті в мові, симпатіях до української культури і т. п. Загалом кажучи, все це заперечує підставові принципи американського академічного життя, зокрема принцип академічної свободи. Кінцевою метою цього тиску є, зрозуміло, звільнення з праці, а ще далі — позбавлення права працювати в університетах і коледжах.

Тому, що в центрі інсинуацій лежить арґумент, що його українське походження й переживання, зазнані від большевицьких переслідувань, та відмова вживати русофільську інтерпретацію історії робить його некомпетентним у викладанні історії Росії, Совєтського Союзу і Східньої Европи в даному університеті, ставиться під знак запиту не лише самозрозуміле право на академічну свободу, але й статус української національної приналежности та право українського народу на свою суверенність.

Є річчю очевидною і зрозумілою, що проф. О. Підгайний, обороняючи свою особисту гідність, професійну репутацію і права вільної людини, вирішив передати справу до суду, де шанси на об'єктивне розглянення справи будуть напевно кращими. Одначе такий великий університет, яким є Обурн Юніверситі в Алабамі, матиме без сумніву сильніші організаційні й фінансові ресурси, щоб використати свої леґальні атути на шкоду нашому Колезі. Таким чином, проф. О. Підгайний, якщо буде зданий на власні сили, засоби й можливості, опиниться в невигідній і загрозливій ситуації.

Цілу справу отже треба трактувати в такій площині: чи українська спільнота і її відповідальні чинники в ЗСА зрозуміють вагу й відповідальність хвилини, які стосуються не лише одного професора О. Підгайного, й поспішать з моральною та матеріяльною підтримкою — чи ні. Все, що заторкнене в цій справі (а Головна Управа УААУП посідає об'ємистий меморіял із відповідними документами й свідченнями), переходить межі виключно особистих інтересів одного професора. Українське походження, національна свідомість і гордість, любов української багатовікової культури й традицій, змагання за свою ідентичність не є й не можуть бути трактованими, як пов'язання з якоюсь „мафією", а є справедливою боротьбою українського й інших народів, що була ведена на протязі віків, і зокрема після упадку колишньої російської імперії, за свободу, незалежність і справедливість. Прийшов найвищий час, щоб насамперед в академічних колах цю боротьбу було трактовано не як якусь авантюру „сепаратистів" чи „анархістів", я як ідею й проблему ,гідну об'єктивної застанови й розв'язання.

Звільнення проф. О. С. Підгайного, беручи до уваги згадані моменти, могло б створити прикрий прецедент і для розгорнення студій української проблеми та обмежило б проспекти наукової праці для тих, які є зацікавлені та позитвно наставлені до прав українського народу на його державну незалежність.

Тому Українська Американська Асоціяція Університетських Професорів апелює до своїх членів і до всього організованого громадянства, зокрема до господарських і фінансових установ та крайових централь, морально й матеріяльно підтримати оборону професора О. С. Підгайного.

Дирекція Української Кредитової Спілки в Торонто листом з 31-го серпня ц. р. погодилася „зайнятися організацією фондів" у колах українського громадянства й „фінансових установ та підприємств". Головна Управа сердечно дякує за цю ініціятиву й просить негайно відгукнутися на нашу адресу або на адресу:

Ukrainian (Toronto) Credit Union, Ltd. 297 College Street, Toronto, Ont. M5T 1S2, Canada. Tel. 922-1402; 922-2797.

Вийшов з друку збірник...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ний із трьох наступних томів буде приблизно такого ж розміру. Пастор Барчук заявив, що „Іскри розуму" не можна зараховувати до книжок з релігійною тематикою, бо в усіх томах цієї праці підібрані ним афоризми охоплюють різноманітні теми. Книжки також не призначені виключно для українців євангельсько- баптистського віроісповідання, а повинні зацікавити всіх українських читачів. Пастор Барчук, однак, підкреслив, що всі зібрані ним афоризми мають моральний характер, тобто, мають на меті збуджувати позитивні почування в читача.

В першому томі праці „Іскри розуму", який, між іншим, можна буде набути в книгарні в-ва „Свобода", як також у наступних томах, вміщені думки філософів, письменників, політичних і релігійних провідників і реформаторів, які жили в різних віках і різних країнах. Тут можна найти афоризми з грецьких і римських часів, як рівнож думки українських, арабських, китайських, польських, російських, французьких, німецьких, англійських, американських, жидівських, італійських та інших авторів, філософів, державних мужів тощо. Пастор Барчук почав збирати ці афоризми 40 років тому, а тепер вже появився перший том із заплянованої 4-томової праці.

Пастори Барчук і Пятковський та п-і Катерина Пятковська в розмові виявили велике зацікавлення багатогранною діяльністю УНСоюзу та Видавництва. Як відомо, при ряді українських євангельсько - баптистських церков існують Відділи УНСоюзу, наприклад такий Відділ існує при церкві в Клівленді, де пастором є власне проп. Іван Барчук.

Кожна українська дитина мусить стати вартісним членом своєї нації!
Ставайте членами СУМА!

†

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ШАРАН, член УНСоюзу Відд. ч. 94 Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремк, помер на 53-му році життя. Покійний народився в Пенсилвенії. Став членом УНСоюзу в 1941 році. Полишив в смутку дружину Тіллі і сина Михаїла з родиною. Похорон відбувся 10 вересня 1976 на цвинтарі Мт. Олівет, в Детройті.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

СОФІЯ СВИЩУК, членка УНСоюзу Відд. ч. 281 Т-ва ім. Тараса Шевченка в Вайоні, померла 6-го вересня 1976 р. на 56-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1970 році. Полишила в смутку дочку Марію, сина Стефана та 4 внуків. Похорон відбувся 9 вересня 1976 на цвинтарі Св. Хреста в Арлінгтоні.

Вічна Їй Пам'ять!
М. Волошин, секр. Від.

В. ВОЛОДИМИР КОШ, член УНС Відд. ч 98 Т-ва св. Володимира в Шенандоа, Па, помер 6 вересня 1976 р. на 66-му році життя. Покійний народився в МкКеєспорт, Па, Став членом УНС в 1942 р. Полишив в смутку дружину Гелен, дочку Патріцію, сина Роналда, дві сестри і брата та 4 внуків. Похорон відбувся 10 вересня 1976 на цвинтарі св. Михаїла в Фраквілл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Ольга Дудіш, секр. Від.

МАРТА КОРЧИНСЬКА, членка УНС Відд. ч. 290 Т-ва Неп. Зач. Пр. Діви Марії в Балтимор, померла 27 квітня 1976 р. на 85-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1934 році. Полишила в смутку дочок Ольгу, Лотті, Гелену, Марію і Катерину, синів Йосифа, Михайла, Корнеля, Вудрова і Еміля та 27 внуків і 12 правнуків й багато рідні і приятелів. Похорон відбувся 30-го квітня 1976 на цвинтарі св. Михаїла в Балтиморі.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

НИКОЛА ТУРЕСЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 468 Т-ва ім. Євг. Коновальця, помер 20 березня 1976 р. на 67-му році життя. Став членом УНСоюзу в 1956 році. Полишив в смутку дружину Гелену, трьох синів, дочку і п'ятеро внуків. Та сестру в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі Вікторія Рави в Ст. Катарінес.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

АННА ЖУК, членка УНСоюзу Відд. ч. 47 Т-ва ім. Ольги Басараб в Бетлегем, Па., померла 12-го травня 1976 р. на 84-му році життя. Покійна народилася в Зборові, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1931 році. Полишила в смутку дочку Єву, синів Михайла і Петра, та 6 внуків. Похорон відбувся 14-го травня 1976 на цвинтарі укр. кат. церкви Бетлегему в Гелертавн, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Анна Гарас, секр. Від.

ТЕРЕНТІЙ БОНДАРЕНКО, член УНС Відд. ч. 304 в Боффало, Н. Й., помер 29 березня 1976 р. на 88-му році життя. Покійний народився в Києві Україна. Став членом УНСоюзу в 1951 році. Полишив в смутку синів Володимира і Петра та внуків Тараса, Андрія і Христину. Похорон відбувся 4-го квітня 1976 на цвинтарі св. Матея в Гарденвіл, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ ДАЦКІВ, членка УНСоюзу Відд. ч. 106 Т-ва св. Николая в Чікаґо, Ілл., померла 12 травня 1976 р на 79-му році життя. Покійна народилася в Сяноку, Зах. Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1939 році. Полишила в смутку чоловіка Гаврила, дочок Емілію з чоловіком Тавορд, Ольгу з чоловіком Стенлі і Льорейн з чоловіком Йосифом, 3 внуки і 3 правнуки. Похорон відбувся 15 травня 1976 р. з катедри св. о. Николая на цвинтар Королева Неба Мавзолей в Гіллсайд, Ілліной.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

МИХАЙЛО ДОБУШ, член УНС Відд. ч. 355 Т-ва Запорожська Січ в Ст. Джозеф, Мізурі, помер 11-го серпня 1976 р. на 53-му році життя. Покійний народився в Сохорів Горішний, пов. Сянік, Україна. Став членом УНСоюзу в 1951 році. Полишив в смутку бувшу дружину Валю, синів Майка, Джона і Йозефа та двох внуків. Братів і сестер в Україні і у Польщі. Похорон відбувся 14 серпня 1976 р. на цвинтарі Моунт Олівет вСт. Джозеф Мізурі.

Вічна Йому Пам'ять!
Семен Гасяк, секр. Від.

КАТЕРИНА БУНДИК, членка УНС Відд. ч. 192 Т-ва Запорожська Січ в Геркімер, Н. Й., померла 31-го серпня 1976 р. на 86-му році життя. Покійна народилася в селі Березниця Вижня, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1916 році. Полишила в смутку синів Миколу, Йосифа та Юрія, дочок Марію, Анну і Юлію, вісім внуків та одинадцять правнуків. Похорон відбувся 3-го вересня 1976 р. на цвинтарі україн. правосл. церкви в Геркімер, Ню Йорк.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

ТАРЗАН, Ч. 7509. Отець Йосип рішає

Джейн! Твоя зупа дуже смачна . . . Дуже тобі дякую! Я вже почуваюся краще!

Мушу прийти до сил, щоб продовжувати свою роботу...

Але ви не можете вертатися до села Мамбусів! . . . Хіба, що хочете поповнити самогубство!

Я тепер вже знаю, що зробив помилку, Тарзане! . . . Мені треба звернути увагу на Мамбусів . . . Допомагаючи миролюбним Балуґам, я вибрав легше завдання!

Ні! Ви не можете робити цього!